

PRASE A KRÁVA

„Proč o mně lidé říkají, že jsem skrblík,“ ptal se boháč svého duchovního, „když přece každý ví, že po smrti zanechám všechn svůj majetek církvi?“

„Poslechněte si bajku o praseti a krávě,“ odpověděl mu duchovní. „Prase bylo neoblíbené, krávu kdekdo miloval. Prase to roztrpčovalo. „Lidé si nemohou vynachválit tvou vlídnou povahu a melancholický pohled,“ posteskl si krávě. „Pokládají tě za bůhvíjak

štedrou, protože jim denně dáváš mléko a smetanu. A co já? Já jim dávám všechno, co mám! Slaninu i šunku. Štětiny na kartáče a štětce. Dokonce i z mých nohou dělají rosol! A přesto mě nikdo nemá rád. Čím to?“

„A Víte, co kráva praseti odpověděla?“ zeptal se duchovní. „Řekla mu: „Nejspíš to bude tím, že já jim to všechno dávám ještě za svého života.““

B. Cavanaugh: *Kup si los a jiné příběhy*

KŘESŤANSKÝ HUMOR

Jeden kněz byl biskupem přeložen do problémové farnosti. O tři roky později ho biskup navštíví a s radostí shledá, že farnost je velmi živá a zcela bez problémů. Biskup chce kněze pochválit, ale tak, aby nebyl na sebe příliš pyšný. Proto mu řekne:

„Duch svatý udělal v této farnosti vaším prostřednictvím skvělou práci.“

„Ano, Excellence,“ oduší kněz, „ale rád bych, abyste nezapomněl, v jakém stavu ta farnost byla, když se o ni Duch svatý staral sám.“

Dva chlapi se baví o tom, co dostali k Vánocům.

„Pojď k oknu... vidíš to krásný, modrý BMW?“

„No, tak to je opravdu moc pěkný.“

„Tak přesně v takové barvě jsem já dostal tepláky...“

Představený misionářského řádu se loučí se skupinou mladých řeholníků, kteří mají jít do pralesa kázat kmeni, u něhož se předpokládá kanibalismus.

„A jedno si dobře pamatujte,“ říká otec generál ke konci své promluvy, „žádné unáhlené jednání. Nechci mít v řádu mučedníky, po nichž nezůstanou žádné ostatky.“

Malá Eliška byla s maminkou na Popeleční středu v kostele. Doma se ptá:

„Mami, je to pravda, že se všichni lidé po smrti stanou prachem?“

„Ano, Eliško, je to tak. Pan farář ti to také říkal,“ odpoví maminka.

Na to malá: „Jé, to pod mou postelí musela už umřít spousta lidí.“

Maminka říká dítěti v při mši svaté:

„Neotáčej se, buď klidný a dívej se na oltář.“

Dítě poslechne, ale ke konci mše svaté vyhrkne: „Mami, oltář jde pryč.“

Student (při náboženství): "Věřím pouze tomu, čemu rozumím." Profesor teologie: "Pak je ovšem pochopitelné, že nevěříte ničemu."

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 15 21. července 2019

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 22. 7. – 4. 8. 2019

22. 7. Po **Svátek sv. Marie Magdalény**

23. 7. Út **Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy**

KA 18.00 za † Marii Novotnou, syna Jana a manželku

24. 7. St KA 08.00 za † Pavla Hucana

25. 7. Čt **Svátek sv. Jakuba, apoštola**

KA 08.00 za † Františka Pacholíka z Benecka

26. 7. Pá **Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie**

KO 18.00 za † rodiče Annu a Petra, za sestru Rozálii, Tadeáše a Annu

27. 7. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za uzdravení syna Františka, víru a ochranu i ostatních sourozenců

28. 7. Ne **17. neděle v mezidobí**

KO 08.30 za †† Annu a Františka Stránské a celý rod, za † Josefa Kadlece, † Karla Bažanta, †† rodiče Špidlenovy a tetu Marii a za †† Annu a Ladislava Novákovy a vnuka Járu

29. 7. Po **Památka sv. Marty**

30. 7. Út KA 18.00 za † Františku Pavlíkovou

31. 7. St **Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze**

KA 08.00 za † Emila Španihela

1. 8. Čt **Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve**

KA 08.00 na úmysl dárce

2. 8. Pá KO 18.00 za † Jana Pajunka a dceru Cecílii s manželem

od 16.30 v KO svátost smíření

3. 8. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za †† rodiče Annu a Petra, sestru Rozálii, Tadeáše a Annu

4. 8. Ne **18. neděle v mezidobí**

KO 08.30 za † Marii Tomíčkovou a manžela Josefa

Farnost sv. Petra a Pavla

JAK MOC LZE PŘEDAT VÍRU V RODINĚ?

Jak víme, moc ne. Nebo: mnohdy ne. Protože víra není něco jako předávaná znalost nebo nacvičená dovednost. A víra roste, jak říká výrazně oba poslední papežové, se setkání s milujícím Bohem, který se nám přiblížil v osobě Ježíše Krista. Setkání s Bohem můžeme sice podporovat, ale nemůžeme ho za druhého člověka uskutečnit, i kdybychom chtěli sebevíc.

Je tedy téma naší úvahy nadějně nebo beznadějně? Soudě podle množství rozhovorů, které se točí okolo hledání víry, opouštění života v církvi, popletené víry a odmítané víry potomky upřímně zbožných rodičů jde o téma aktuální.

Jádrom víry je osobní vztah k Bohu

Jádro víry, totiž osobní a niterný vztah důvěry a respektu vůči Bohu, si můžeme představit jako seménko nebo jádro peckoviny. Křesťanský životní styl je potom něco jako sazenice, která ze semena vyrostě. A konečně ovoce víry je plodem. Jak známo není možné vypěstovat sazenici bez semene a nelze sklízet plody z pouhé sazenice.

Co bychom my, starší, nejraději předali mladším? Nejspíš všechno naráz: semeno, sazenici i plody. Což samozřejmě nejde. Je tedy možné předat semeno víry? S odpovědí váhám. Protože předat niterný vztah člověka k Bohu není dost dobře možné. Proto nechme spíš Pána Boha, aby zaséval semena a uvažujme o tom, jak budeme o jejich růst, když se uchytí, pečovat. Jak budeme „opatrovat sazenice“. Možná, že se to někomu bude zdát málo. Ale co se dá dělat se semenem, které ne uchytí? A porostou ředkvičky na záhonu rychleji, když je budeme vytažovat do výšky? Každý růst má své tempo. A o víře to platí samozřejmě také.

Typické rodičovské chyby

I při dobré a ušlechtilé snaze předávat víru

je možné dělat chyby. Zde si aspoň některé uvedme, na jiné jistě přijdeme sami:

- „Co jsem vydržel v dětství já, musíš vydržet i Ty!“ Prostá otázka dítěte: „A proč?“
- „Co vadilo mně, toho Tě ušetřím – to bude nejlepší!“ Jenže dítěti mnohdy vadí něco úplně jiného, a tak to neocení. Nebo mu to nepomůže či uškodí.
- Kde nestačí autorita rodiče, tam nastrčí Pána Boha nebo autoritu církve. Nepomůže to. Jak víme, dospívající děti jsou neúplatní hodnotitelé pravdivosti postojů a slov dospělých!
- „Izoluj tě od světa, aby ses nezkažil“ (neboli snaha o duchovně sterilní, nezávadné prostředí). To je stejně moudré, jako by bylo vychovávat dítě v bakteriologicky sterilním prostředí. Bez setkání s infekcí! (Ale musí to být infekce, kterou „sterilitu prostředí“ značně podporovat. Dítě se potom „světa“ bojí nebo v dospívání do něj vpluje bez zábran a bez zásad.
- Rodič přijímá bez dalšího to, „co se dělá“ a „jak se dnes žije“, neboť je „jiná doba“. Čili připraví dítě o pomoc v orientaci. Dojde, že donutit k takovému či onakému jednání od doby dospívání dítě nelze, ale pomáhat mu v orientaci je třeba.
- „Musíš si počínat jako křesťan, milý potomku, protože co by tomu lidé (příbuzní, farníci atd.) řekli?“ Tímto postojem lze velmi zraňovat u mladého člověka úctu k pravdě a navíc ho lze ještě nechtěně popichovat k tomu, aby jednal tak, že ti (staří, protivní, pitomí, povrchní...) příbuzní a sousedé skutečně „něco řeknou“, tedy aby byli šokovaní, „potrestáni“.

Zásadní otázky pro rodiče a vychovatele

Tyto zásadní otázky nemají vést k tomu, aby rodič sebe sama „odepsal“, ale mohly by snad napomoci k tomu, abychom ve věcech předávání víry mladším nepřemýšleli jen o nich, ale také sami o sobě:

- Pokud má dítě následovat rodiče, má v nich opravdu přitažlivý vzor?
- Protože je pro dozrávání osobnosti nutné, aby se dítě také vymezilo v něčem také vůči rodičům, ptejme se, jaký má pro toto vymezení se prostor?
- Je rodič ochoten dávat s postupem dospívání a dospělosti dítěti „svobodu v lásce“, čili dá mu možnost, aby se stalo samo sebou – a tedy přijme i jeho „jinakost“?
- Jinak řečeno: Je ochoten rodič, prarodič, vychovatel, přijmout k biblické výzvě: „Nechte maličké přijít ke mně“ časem i výzvu: „Nechte dospívající odejít po jejich vlastních nohách na jejich vlastní cesty?“
- Necítí rodič nepatřičně zodpovědnost za životní cestu dospělých potomků a nechce je stále „řídít“?

Několik nevyžádaných rad

Jakkoliv jsou nevyžádané rady mnohdy přijímány neochotně nebo vůbec ne, budou zde uvedeny v naději, že třeba někdy někomu pomohou:

- Netrvat v dospívání a tím spíš později na zachování forem praxe víry, pokud potomek nechce (zatím!) u nich setrvat (včetně svátostí!), čili nenutit ho k pokrytectví!
- Nenechat se v postoji k potomkům a jejich víře „terorizovat“ představami a požadavky okolí, byť by byly velmi zbožné a byť je to těžké!
- Ve vztahu k dítěti netrvat především na zachování forem zbožnosti, křesťanské

morálky a křesťanského rodinného stylu (to až v „druhém sledu“, pokud jde o nedospělé, u dospělých to není možné vůbec!), ale na pravdivosti – čestnosti – ohleduplnosti (čili: uznávat a v podstatě vyžadovat „étos Rychlých šípů“ – nedělat a netrpět to, co je „nečestné a nesportovní“).

- Vědět, že nejdůležitější „statky“ ve vztahu k potomkům, které nemají být ztraceny, jsou: komunikace – důvěra – láska – spolehlivost.

Útěšná slova pro ty, kdo „oplakávají své ztracené syny a dcery“

Dnes je nemálo věřících a řádně křesťansky žijících rodičů dospívajících a dospělých potomků, kteří jsou upřímně nešťastní z jejich životní praxe. Poctivě se ale dá říci, že všichni jsou v takových situacích v podstatě bezmocní. A právě toto uznání bezmocnosti je zásadní východisko, z něhož lze budovat něco pozitivního.

Při již zmíněné bezmocnosti změnit současný stav zůstává rodičům několik důležitých „mocností“, tedy vzácných a dobrých možností: Mohou (a mají!) své potomky vytrvale doprovázet **modlitbou** (to je něco jiného, než chtít užít modlitbu jako „páčidlo“ k naplnění vlastních přání!). Mohou a mají své potomky vytrvale **milovat**, i když s nimi nemohou v mnohém souhlasit! Pokud to jde, mají se snažit přijmout a milovat i ty, které si jejich potomci oblíbí a přivedou, ať už jde o jakoukoliv formu soužití.

A v neposlední řadě mohou a mají důvěřovat Bohu, který nepochybně jejich děti miluje, ale který, na rozdíl od nás, má trpělivost a zřejmě i nevadnoucí optimismus, takže „nenechá vše růst až do žní“. Proto je na místě důvěra v Boha, v potomky i ve smysl vlastních modliteb. Tato důvěra by měla vydržet až do smrti, ať se děje cokoliv.

P. Aleš Opatrný, 2013